

der bliver bedre tid til implementering af lovgivning, således at administrative fejl kan undgås.

Det eneste, der er forkert i Ritzautelegrammet, er, at det desværre ikke er Arbejdsmarkedsudvalget, som indstiller det. Arbejdsmarkedsudvalgets flertal blæser højt og flot på, at Folketingets lovkvalitetskonference faktisk har besluttet, at der skal være bedre lovkvalitet, bl.a. også under henvisning til statsministerens ord. Arbejdsmarkedsudvalgets flertal ønsker at sjaske loven igennem pr. 1. januar, og det, Ritzau refererer til – det kan de så få lov til at rette til i morgen – er et ændringsforslag, som SF og Enhedslisten har stillet, og som vi naturligvis håber vil nyde fremme.

Jeg vil godt sige, at A-kassernes Samvirke, Landsarbejdsrådet, gang på gang har kritiseret, at man gennemfører en lov. Nu bliver loven anden- og tredjebehandlet her lige kort før nytår. Den lange række af ændringsforslag, som ligger også fra ministerens side, er der ikke en jordisk chance for Landsarbejdsrådet til at kunne imødegå. Og ministeriet får først lavet vejledninger og bekendtgørelse langt ind i det nye år. Men alligevel skal a-kasserne allerede fra januar redegøre og vejlede medlemmerne om en lov, som de ikke kender de administrative konsekvenser af. Og det er og bliver lovsjusk.

Så derfor håber jeg, at Folketinget her i elvte time vil stemme for det af SF og Enhedslisten stillede ændringsforslag.

Derudover skal jeg gøre et par bemærkninger til lovforslagene. De ændringer, der er sket undervejs, har ikke taget fat på de helt centrale problemer. SF har fra starten sagt, at vi synes generelt, at det er positivt, at man laver en fremrykket aktiveringsindsats for folk, der er ledige på fuld tid. Der er ingen grund til, at folk skal gå ledige, hvis der er muligheder for at få job.

Men ikke ét eneste sted i L 31, lov om aktivering, er der så meget som én sætning, som giver en forpligtelse til arbejdsgiverne til at udvise et socialt ansvar.

De forslag, som SF tidligere har peget på, om at lave en uddannelses- og personaleplanlægning, som sikrer, at virksomhedernes medarbejdere kan komme på efteruddannelse, og at deres midlertidige fravær kan erstattes af jobrotationsprojekter, hvor arbejdsløse kan komme i ordinær beskæftigelse, er ikke forslag, som koster noget, men som er et reelt alternativ til ak-

tiveringsindsatsen, men de har ikke fundet vej til lovgivningen.

Eller der er det forslag, som LO har peget på: at der skulle gennemføres en form for AER-ordning, som sikrer, at arbejdsgiverne, de private arbejdsgivere, betaler til den private aktivering – altså underforstået at alle arbejdsgivere betaler – hvor de arbejdsgivere, som også bidrager til det sociale ansvar og tager aktiveringspersoner ind, får tilskud fra puljen, mens de, der ikke bidrager til det sociale ansvar, naturligvis heller ikke skal have tilskud.

Det sidste, som ikke har fundet vej, er, at vi i lyset af den kendsgerning, at der sker et fald i antallet af offentlige stillinger, for så vidt angår ordinære job, som bliver erstattet af puljeblikke – aktiveringsjob – foreslår, at den trafik ændres og laves om, således at puljeblikkene erstattes og vender tilbage til at være egentlige ordinære job.

Omkring L 32 vil jeg sige, at dér har man uden at lytte til den kritik, der har været, fastholdt de stramninger, der også lå i det oprindelige lovforslag. I et af de svar, som arbejdsministeren har givet til Arbejdsmarkedsudvalget, siger ministeren, at i dag er de 50-54-årige omfattet af samme rettigheder og pligter, som alle andre. Men alligevel fastholder ministeren og dermed også flertallet uden overhovedet at begrunde det med et eneste ord, at der skal ske en stramning for de 50-54-årige; at de skal kunne falde ud af dagpengesystemet.

Men der er ingen begrundelse for det, for den ret og pligt, de har til aktivering, eksisterer også i dag, så den eneste begrundelse, der er for stramningerne, er, at man ønsker, at der er en gruppe lønmodtagere, der skal glide ud af dagpengesystemet. Og så er det nærmest at føje spot til skade, at man siger, at når de så er røget ud af dagpengesystemet, ja, så har de mulighed for af deres bistandshjælp, som de kun får, hvis deres ægtefælle ingen indtægt har, at betale det nye forhøjede kontingent for at kunne oppebære retten til på et senere tidspunkt at gå på efterløn.

Det samme kan man jo sige omkring afkorting af dagpengeperioden. Der findes ingen, og der er ikke under udvalgsbehandlingen fremkommet et eneste ansvarligt argument for en afkorting af dagpengeperioden. Det er og bliver et ønske om, at man vil lave nogle stramninger. Det vil i allerbedste fald, hvis der kommer en fortsat vækst i beskæftigelsen – nu er der kommet et midlertidigt bræk, og prognos-